

— Каквы новини имама отъ Римъ? попыта Лепидъ като пристъпи небрежно при събесѣдниците.

Императорътъ правилъ вечеря на сенаторытъ, отговори Салустій.

— Блага душа! пое Лепидъ; казватъ че не връща никого безъ да изпълни желаніето му.

— Кой знае? може да позволи и на мене да убія мой плѣнникъ за да хранимъ мурушгѣ си, приложи весело Салустій.

— Не е невѣроятнo, рече Главкъ; а трудно е мислѣ да задоволява нѣкого безъ повреда на другій нѣкой, и бждете увѣрени че намѣсто единъ засмѣхъ сто расплаканы ще има заради Тита.

— Нека боговетъ дадатъ дългъ животъ на Тита! извика Панса, който името само на Тита като чу, разскѣся множеството съ чиновническій замахъ за да са приближи. Той са обѣща та опредѣли на общественна служба испадналия мой братъ.

— Братъ ти сега, рече Главкъ, ще си поправи състояніето като управя народнытъ интересы.

— Да, отговори Панса.

— Превъсходно! Ето че и народътъ служи на що годѣ, забѣлѣжи Главкъ.

— Безъ сумниѣ, отговори Панса. Но нужда неизбѣжна по службата ми кара ма да обърия вниманіето си на друга страна; едно публично зданіе са нуждае отъ една малка поправка. И съ многозанетъ видъ си трѣгнѣ послѣдованъ отъ множество клеветы, които по тогѣтъ си са различавахъ отъ другытъ гражданы. Тогата, която бѣше бѣлѣгъ нѣкога на Гражданската свобода, въ описваната ни епоха искаваше работливството на клеветытъ къмъ покровителитъ имъ.

— Горкійтъ Панса! рече Лепидъ, не му остана нито минута за развлечение. Благодарѣмъ боговетъ че не съмъ едилъ.

— А, Главке, драга душо, какъ си? веселъ ли си сѣкоги? рече Клодій като са приближи до кръга на събесѣдниците?

— Да не си былъ въ храма на Фортуната да ѣ правишь жертвоприношеніе? попыта го Салустій.

— Съка ноцъ ѣ принасямъ жертвы, отговори ѣграчѣтъ.

— Вѣрвамъ та, рече Салустій, нема другій като тебе който да има толкози много жертвы.

— Тако ми Херкулеса! този сарказмъ е много е бодливъ, рече Главкъ.

— Имашъ кучи уста, Салустіе, отговори Клодій; когато хортувашъ лаешъ.